

Sint Martinus

Parochieblad van de Oud-Katholieke Kerk voor Groningen, Friesland,
Drenthe en de Noordoostpolder

Jaargang 37
Herfst

#3

In dit nummer

Van de redactie.....	3
Ik was op weg.....	4
Dankwoord.....	5
Exoterisch of esoterisch geloven.....	7
Naschrift kerkbestuur.....	8
Taizé in Engelbert.....	9
Impressie.....	10
Vriendschapsicoon.....	10
De icoon van Jezus' vriendschap.....	11
Leken in Graz.....	12
Voorbeden.....	15
Ruimte tussen museum en kerk.....	16
Van de synode.....	18
Foto's Taizédienst.....	19
Vieringen.....	21
Parochiegegevens.....	23

Pastor Victor in actie

Ik was op weg.

Een wandeling door het bos. Op zich heel normaal.

Toch deed het iets met mij. Ik kwam tot het besef dat een wandeling het leven tot uitdrukking kan brengen.

Het begint zo gemakkelijk. Je bent fit, je hebt een doel voor ogen en je bent van plan te genieten van de wandeling. De weg gaat naar beneden.

Je komt bij een splitsing. Vier, vijf, zes wegen gaan elk een eigen kant uit. Je wordt gedwongen een keuze te maken. Er komen vragen bij je op.. Als ik deze weg kies, weet ik dan nog wel de weg terug? Wat zou ik tegengekomen zijn als ik die andere weg was ingeslagen?

In gedachte wandel ik verder. Ik pieker over de keuze die ik maakte.

Een tijdje later bedenk ik mij opeens dat ik van plan was te genieten van de wandeling. Waarom ben ik dan zo in gedachten? Hoor je de vogels niet fluiten? Zie je niet het diepe zomergroen? Voel je niet die zwoele zomerwind die de bomen lieflijk doet ruisen?

Ik recht mijn rug en adem met volle teugen de zomerwind in. Sterk op mijn benen wandel ik verder en zie al het moois om mij heen. Het doet mij beseffen dat de schepping zo mooi is en dat we die schoonheid zo vaak vergeten.

Thuisgekomen kijk ik terug op mijn wandeling en ontdek hoeveel ik heb meegemaakt. Soms was het gemakkelijk, soms was het zwaar. Soms vergat ik mijn doel, soms wist ik precies wat ik wilde.

Ik neem mij voor af en toe bij die splitsing van wegen stil te gaan staan. Niet om alleen maar te kijken naar wat zou kunnen zijn, maar vooral terug te kijken wat ik al wel niet heb meegemaakt en te denken: "Ja, zo heeft het moeten zijn."

Je kan niet altijd overzien wat keuzes zullen brengen. Je weet wel dat door te kiezen je andere mogelijkheden niet kan kiezen. Zo komt ook elke parochie wel eens op zo'n punt waarop uitgebreid stil moet worden gestaan bij de keuzes die moeten worden gemaakt. En ook elke keer wanneer een pastor naar een andere plek gaat, moet deze uitgebreid stil staan en overwegen wat verstandig is. Soms is de keuze moeilijk en moeten we er op vertrouwen dat Christus ons de juiste weg wijst.

Victor Scheijde

Pastoraal werker van de sint Martinusparochie

Dankwoord

Vandaag 11 september kon ik onze viering weer bijwonen, het was zo goed om er te zijn.

De afgelopen weken waren intensief door de zorg om mijn moeder, een bijzonder liefdevolle vrouw.

Op haar 87ste verjaardag is ze overleden.

Ik wil jullie, ook namens haar, bedanken voor jullie gebed.

Vanmorgen kwam ik in een warm bad, het is zo fijn om samen te vieren.

Heel erg bedankt voor al jullie medeleven, de kaarten, de e-mails, alle betrokken reacties.

Het heeft mij diep geraakt.

Het is waardevol om te leven in een geloofsgemeenschap die zo betrokken is, ik heb het nu aan den lijve ondervonden!

Hiervoor mijn hartelijke dank.

Met vriendelijke groet,

Henny

Exoterisch of esoterisch geloven

Verslag gespreksgroep Engelbert 17 mei 2011.

Op 17 mei hadden wij als thema, exoterisch of esoterisch geloven.

Uit wat voorbereidend spuurwerk bleek dat over dit onderwerp een interessant boekje is verschenen van de hand van Fennie Kruise, "Goddelijke Vrijheid", Een heilzame weg, Ankh-Hermes BV Deventer 2008. ISBN9789020202847. Een boekje dat wel wat stof heeft doen opwaaien en dat er uiteindelijk na jarenlange discussie binnen de PKN voor gezorgd heeft dat Fennie niet meer als predikant mag werken voor haar gemeente.

Eddy had Fennie benaderd en haar bereid gevonden om bij ons een lezing te geven over exoterisch en esoterisch geloven aan de hand van haar boek.

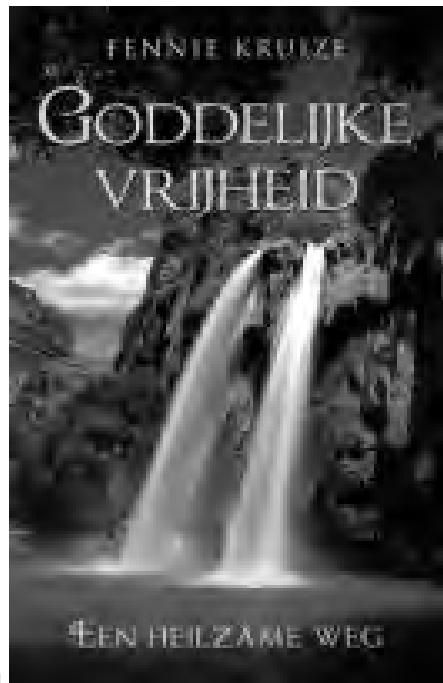
In deze lezing heeft ze uitgelegd wat exoterisch en esoterisch geloven inhoudt en hoe deze vormen van geloven zich tot elkaar hebben verhouden in de loop van de geschiedenis en wat dat voor ons persoonlijk geloofsleven zou kunnen betekenen.

Exoterisch geloven is geloven wat van buitenaf bepaald wordt, opgelegd wordt, bijvoorbeeld door dogma's. Een dogma is een leerregel, het is een soort korte samenvatting/definitie van wat volgens de kerkleiding/theologen waar is over het geloof. Eigenlijk is het de bedoeling van een dogma dat het, als het uitgelegd wordt door iemand met kennis van zaken, de inhoud van wat men gelooft, verduidelijkt.

Maar helaas is in de loop der tijden het dogma geworden tot een geloofswaarheid, waarvan men vond dat iedereen dat moest accepteren. Deed je dat niet, dan hoorde je er niet meer bij. Dit heeft nogal wat gevolgen gehad in de geschiedenis, want er werden mensen buitengesloten, vervolgd, gemarteld en vermoord.

Het oudste dogma gaat over de drie-eenheid van God: Vader, Zoon en Geest, één in wezen en door deze God in de hemel te plaatsen werd al het goddelijke buiten de mens zelf geplaatst.

Hier ontstaat de scheiding tussen exoterisch en esoterisch geloven. Esoterie gaat ervan uit dat het goddelijke van binnenuit komt: de mens is in wezen goed geschapen naar Gods beeld; in de mens huist een goddelijke vonk. In de tijd dat de geschriften gecanoniseerd werden, werd deze opvatting als ketters beschouwd. Er zijn teksten gevonden die wel duidelijk verwijzen naar esoterisch geloven, zoals het evangelie van Thomas of van Maria Magdalena.

In haar lezing lichtte Fennie haar standpunt met betrekking tot de vrijheid in geloven toe. Zij stelde dat exoterisch geloven geen geloofsvrijheid geeft, omdat wat geloofd zou moeten worden, van buitenaf opgelegd wordt. Er is dan geen mogelijkheid meer om vanuit jezelf te geloven. Er ontspon zich een discussie over traditie en tekstgebruik. In hoeverre zijn teksten onderdrukkend en kun je je altijd op traditie beroepen om bepaalde zaken die onderdrukkend zijn te rechtvaardigen? Sluiten we mensen in of sluiten we ze buiten als ze op een andere manier geloven? Als God in je is, hoe bid je dan? Het was een boeiende avond en eigenlijk te kort, een aanzet om verder na te denken over “hoe geloof ik eigenlijk?”

Cees en Hilda bedankt voor de gastvrijheid!

Henny van 't Slot

Naschrift kerkbestuur

Binnenkort beginnen de gespreksgroepavonden weer. We hopen op boeiende onderwerpen, op goede onderlinge contacten en op vruchtbare discussies. Eerst nog bovenstaand verslag van Henny van de laatste avond van het vorige seizoen. Over een boeiend onderwerp gesproken... Het heeft best wel wat tongen los gemaakt, ook binnen het kerkbestuur. Een bepaald onderwerp of een bepaalde spreker kan zelfs ‘controversieel’ zijn ten opzichte van bijvoorbeeld wat wij vaak noemen ‘Leer en Leven’ van de OKK. Maar dat wil natuurlijk niet zeggen dat we ons niet hebben te verstaan met die van ons afwijkende mening. Het verslag hierboven gaat over zo’n ontmoeting. Het stemt op z’n minst tot nadenken. Maar dat betekent uiteraard niet dat pasto(o)r of kerkbestuur het met de spreker, of zelfs met een verslag daarvan, helemaal eens behoeven te zijn. In de OKK staan de eigen verantwoordelijkheid en het zelf denken gelukkig hoog aangeschreven.

Taizé in Engelbert

Taizédiensten: we hadden ervan gehoord, in internationale bijeenkomsten zongen we vaak Taizéliederen, we hadden naar op internet naar Taizédiensten gekeken en zo kwam, toen we als lectoren op het rooster stonden voor een Dienst van Schrift en Gebed, de gedachte bij ons op een Taizedienst voor onze parochie te organiseren.

Hoe pak je dat aan? Je zoekt informatie, je schaft boeken met Taizéliederen aan, daar staan ook voorbeelden van diensten in. Je komt erachter dat die diensten heel eenvoudig van opzet zijn.

Een belangrijk gegeven: vanuit de Taizébeweging wordt het dringende advies gegeven om, zeker in het begin, je eigen traditie ook tot haar recht te laten komen, omdat je zelf in die traditie staat, omdat je daar vertrouwd mee bent en omdat het niet goed is de parochie of gemeente te overvallen met een compleet andere dienst.

Toen het zo ver was dat we de dienst gingen samenstellen, legden we dus het model uit ons eigen kerkboek naast het model uit de Taizébundel. De combinatie van die twee leidde tot een opzet die werkbaar was en waar we tevreden over waren.

Een heel belangrijk element van de dienst vonden wij de aankleding. We hebben ons laten inspireren door beelden van Taizédiensten op internet, met name van het lied *Veni sancte spiritus*, dat wij ook in onze dienst opgenomen hebben.

Rood en oranje, dat waren de kleuren die we kozen. Warme kleuren, die het gevoel vertolkten dat we wilden overbrengen. Heel praktisch betekende dat in kasten duiken: wat hebben we zelf, en een paar uur de stad in om attributen te zoeken.

Heel bijzonder vond ik het inrichten van de kerk. Gabrielle zei later dat zij het beeld dat ons voor ogen stond geleidelijk zag ontstaan, zelf hield ik lang het idee dat we bezig waren allemaal losse elementen aan te brengen, maar dat het geen geheel werd. Tot de kaarsen aangestoken waren. Toen voltrok zich voor mij het wonder: Taizé in Engelbert.

Dat het ook bij anderen zo aangekomen is bleek uit een zin in mailtje dat ik enkele dagen later ontving: “Vooral de kleuren hebben mij geholpen dichter bij mezelf te komen.”

Adrie Paasen, lector.

Impressie

De kerk was kleurrijk, rood en oranje waren verweven in alles op het altaar. Bloemen en een kruis van kaarsen. Adrie kondigde aan dat ook Taizé en Oud Katholicisme verweven waren tot één dienst. Zingen, lezen, mediteren en bidden.

In de herhaling van de gezangen en in de stilte daar tussen, kregen we de kans om onze eigen gedachten op ons in te laten werken. Mijn gedachten namen geregeld de loop met me! Hieronder een voor mij belangrijk voorbeeld, al wachtende op een steuntje:

Biddend om hulp:

dit is de hulp van de Heer!

Pak haar op en ga er mooie dingen mee doen.

Alleen jammer dat zoveel parochianen dit gemist hebben!

Karel.

Vriendschapsicoon

Vivienne en Tim Matthies-Boon hebben, aan het einde van de Taizé-viering, een vriendschapsicoon aan onze kerk geschonken. Ze vinden het een toepasselijk geschenk aangezien ze zich meteen thuis voelden in onze kerkgemeenschap. De icoon wordt veel in Taizé gebruikt, ze hangt daar namelijk altijd in de kerk. De tekst behorend bij de vriendschapsicoon hebben ze zelf een aantal jaren geleden gekregen van broeder Rob van Taizé.

Op de volgende bladzijde is het eerste deel van deze tekst opgenomen. Gezien de lengte van de tekst zal de rest in een volgende uitgave van ons parochieblad worden geplaatst. De volledige tekst is ook te vinden op de volgende site:
<http://sites.google.com/site/taizeinnootdorp/gebruiken/de-icoon>

de redactie

De icoon van Jezus' vriendschap (Joh 15:14-15)

Oorsprong

Dit is een oude koptische icoon. Ze werd in de 19e eeuw gevonden in de ruïne van een koptisch klooster in Baucin, in de Egyptische woestijn. De persoon aan de rechterhand van Jezus is, zo veronderstellen we, de abt van het klooster, Menas. Het origineel van de icoon kan in het Louvre in Parijs worden bekeken. Het is een van de oudste iconen die bewaard is gebleven uit de 6e of 7e eeuw. De warme, oranje kleuren zijn opvallend. Het is bijna een moderne icoon! De twee figuren op de icoon vallen op omdat ze zo dicht bij elkaar zijn en door hun menselijkheid. Ze zijn veel kleiner en menselijker dan we meestal op iconen zien.

De abt Menas

De rol die de abt Menas in zijn hand houdt is waarschijnlijk een kloosterregel. Hij wordt zó in beslag genomen door zijn vriend, dat hij zelf een broeder voor andere mensen is geworden. Zijn krachtige blik is op de mensen gericht. Met zijn rechterhand geeft hij de zegen: wie met Jezus op zijn levenspad gaat, wordt een zegen van God voor andere mensen.

Jezus gaat met ons mee

De persoon naast Jezus staat echter ook symbool voor ieder van ons. Jezus en zijn vriend zijn onzichtbaar voor elkaar. Ze kijken niet naar elkaar. Het is geen "sentimentele" relatie. Jezus kijkt zijn vriend niet aan, maar gaat aan zijn zijde. Hij vergezelt ons, zelfs als we hem niet voelen, zonder zijn aanwezigheid op te dringen, zoals hij naast de leerlingen op weg naar Emmaus wandelde (Lc 24:15-16). Jezus blijft aan onze zijde, als een bescheiden iemand, zelfs als we hem niet herkennen. Zijn aanwezigheid is onvoorwaardelijk, onafhankelijk van het feit of we hem voelen of niet.

Gericht op de toekomst

Zowel Jezus als zijn vriend zijn gericht op wat voor hen ligt. Ze zijn samen op weg. Dit wordt benadrukt door de verschillende kleurtinten in de icoon. Al hetgeen gebeurd is, ligt achter hen, zelfs de laatste minuut. Het donkere middengedeelte van de icoon ligt als een afgelegen weg achter hen. Door ons doopsel is ons verleden al ondergedompeld in Gods onmetelijke vergeving (Rom 6:3-4). Het lijkt zelfs alsof Jezus zijn vriend voorzichtig voortduwt met zijn arm op zijn schouder, alsof hij wil zeggen: "Wees niet bang, want ik ben bij je" (zie Jes 43:1-5a). "Blijf niet staan bij wat eertijds is gebeurd, laat het verleden nu rusten. Zie, ik ga iets nieuws verrichten, nu ontkiemt het - heb je het nog niet gemerkt? Ik baan een weg in de woestijn, maak rivieren in de wildernis" (Jes 43:18-19). Wat achter ons ligt is al verleden, is gebeurd. Alleen de weg voor ons is helder. Maar die weg is erg smal. Het lijkt erop dat Jezus en zijn vriend nog maar net aan hun nieuwe weg zijn begonnen. Alleen de weg van vandaag is belangrijk. "Zie niet om..." (cf. Lc 9:62).

Wordt vervolgd ...

Leken in Graz

Vele jaren heb ik moeite gehad met het begrip “leek”. Wellicht heb ik nooit echt begrepen wat het betekent. Als kind dacht ik bijvoorbeeld dat een “leek” iemand was die eigenlijk een “beetje dom” was. Enkele jaren later meende ik dat een leek iemand was die niet gespecialiseerd was in een specifiek vakgebied. Als je bijvoorbeeld naar het ziekenhuis gaat om een specialist te bezoeken, dan word je automatisch een leek als je door de deuren van het ziekenhuis bent gegaan. Al met al geen positieve associaties bij het woord “leek”! Toch heb ik niet zo lang getwijfeld of ik het Oud-Katholiek Lekenforum van 10 tot 14 augustus in Graz, Oostenrijk wilde bezoeken. Het Internationaal Oud-Katholiek Congres van vorig jaar in Zürich was immers goed bevallen.

Eigenlijk ben ik naar het lekenforum gegaan zonder mij nu uitgebreid te verdiepen in wat het nu precies inhoudt, zonder uitgebreid uit te zoeken wat het doel is van het lekenforum en wat er gebeurt. Maar ik ging er wel met het volste vertrouwen heen dat ik, net als in Zürich, de mogelijkheid zou krijgen contact te leggen met geloofsgenoten, gesprekken te voeren, mijn geloof te verdiepen en, niet te vergeten, een beetje vakantie te houden. Nu terugkijkend kan ik zeggen dat ik blij ben dat ik gegaan ben. Maar weet ik nu wat een “leek” is? Wat is nu mijn associatie bij het woord “leek”?

Ik weet in ieder geval dat ik een hechte groep mensen ontmoet heb. Hoewel velen elkaar al sinds jaren kennen, was er toch volop ruimte voor mij als nieuweling. Ik heb mensen leren kennen die zich volmondig, vol overgave en inzet hebben gewijd aan het thema van het forum “Hoe leeft de Oud-Katholieke Kerk haar boodschap na?”^[1] Daarnaast hebben we ons ook gericht op de oprichting van de Vereniging Oud-Katholiek Lekenforum. Dit is een vereniging die met name bedoeld is om financiële ondersteuning te bieden aan hen voor wie de kosten van het lekenforum te hoog zijn.

Is mijn associatie bij het begrip “leek” veranderd? Ja, dat is ze. Ik ben er nu trots op om leek te zijn, ook in het besef dat wij als leken een duidelijk aanwezige en ook onmisbare groep zijn in de kerk. Zonder leken wordt de kerk wel erg leeg. Ook de op het forum meerdere keren genoemde zin: “één plus een is één”, blijft in mijn hoofd hangen. Deze zin houdt voor mij in dat de kerk is wat ze is door de eenheid en gelijkwaardigheid van leken en niet-leken. Die gelijkwaardigheid is, zo begreep ik ook tijdens dit forum, in zekere zin aangetast door de andere opzet van het Internationaal Oud-Katholiek Congres. Het voert te ver om in dit artikel hier verder op in te gaan. Daarom verwijs ik u naar de link hieronder.

Groepsfoto van de deelnemers van het Lekenforum 2011

Tot slot roep ik mijn medeparochianen en medeleken op om volgend jaar naar het Lekenforum te gaan. Nederland organiseert in 2012 het forum. Het al dan ook in Nederland plaatsvinden, om precies te zijn in het Arnold Janssen klooster te Wahlwiller, in de buurt van Maastricht: <http://www.arnoldjanssenklooster.nl/> van 15 tot en met 19 augustus.

U zult in het komend jaar op de hoogte gehouden worden van de plannen en de vorderingen. Ik hoop u enthousiast gemaakt te hebben en nodig u nu alvast uit. Ik kan echter niet garanderen dat het bij deze ene, schriftelijke uitnodiging blijft. Het lekenforum zal vast wel een keer in een gesprek opduiken en dan zal ik niet nalaten nog eens te proberen u enthousiast te maken voor het forum.

Wilt u meer informatie over het Lekenforum en het afgelopen Lekenforum in het bijzonder, dan verwijst ik naar de OKKN site onder de knop “Internationaal”. Al doorklikkend kunt u ook de slotverklaring lezen. Naast een samenvatting van wat er besproken is, kunt u daar ook lezen waarom het Lekenforum bezwaar heeft tegen de nieuwe opzet van het Internationaal Oud-Katholieken Congres: <http://www.okkn.nl/?b=2407>.

Vera Haverkorn

[1] vert. A. Paasen, zie link onderaan artikel

Voorbeden

“Voorbeden, die worden toch zo genoemd, omdat ze voor de eucharistie komen?” Die vraag werd mij onlangs gesteld door één van onze parochianen. Ik keek ervan op, want die betekenis had ik er zelf nooit aan gegeven. Maar door de vraag ging ik twijfelen: heeft het woorddeel “voor” inderdaad de betekenis van “vroeger dan”, betekent het “ten behoeve van”. zoals ik altijd gedacht heb, of misschien: “in plaats van”?

Ik moet bekennen dat ik tegenwoordig, als ik twijfel over de betekenis van een woord niet meer automatisch naar een woordenboek grijp, maar op zoek ga op google. Als betekenis voor het woord “voorbede” vond ik daar: “het bidden voor iemand”. En: “voorspraak, verdediging”. Ook kwam ik dat prachtige Engelse woord voor voorbeden tegen, *intercession*: bemiddeling, tussenbeide komen.

Wie voorbeden doet, bepleit de zaak van anderen. De voorbede is “een heilig gelovend, volhardend gebed, waarin iemand ten overstaan van God opkomt voor iemand of voor anderen die Gods tussenkomst dringend nodig hebben.”

Die betekenis vinden we ook in de bijbel. Er zijn talloze voorbeelden. Lot pleit bij God voor Sodom en Gomorra. Mozes verdedigt het volk Israël tegen de toorn van God. In de brieven van Paulus komen we regelmatig oproepen tegen om voor elkaar en voor de wereld te bidden. En het grote voorbeeld is natuurlijk Jezus, die bad voor zieken en voor mensen die door demonen bezeten waren, voor zijn discipelen, voor allen die in hem geloven, voor alle mensen. Hij roept ook ons op tot gebed en vraagt ons zelfs voor onze vijanden te bidden.

Voorbeden doen is niet beperkt tot de kerkdiensten. We worden opgeroepen altijd voor elkaar te bidden. Het is ook niet alleen de taak van de priester of de lector, maar van ons allemaal.

Zat onze parochiaan er dus helemaal naast? Nee, bij de betekenissen die ik gevonden heb, staat ook nog: “voorafgaand gebed”. En we weten wat er na de voorbeden komt: de eucharistieviering. Dat heeft een diepe betekenis. Pas als we voor elkaar en voor de wereld gebeden hebben, kunnen we deelnemen aan de tafel des Heren. Eerst bidden, dan eten en drinken.

En die andere betekenis dan, waar ik over dacht: “bidden in plaats van”? Ook die mag meeklinken. Als het goed is, bidt degene die in een kerkdienst de voorbede uitspreekt niet alleen vanuit zichzelf, maar vertolkt hij of zij wat er aan noden leeft in de gemeente.

Adrie Paasen, lector.

Een moderne Maria met kind. Deze foto is gepubliceerd in een Pools tijdschrift naar aanleiding van het feit dat de ouders na de dood van hun dochter besloten hadden haar organen af te staan voor orgaandonatie. Dit besluit trok veel aandacht, omdat orgaandonatie in Polen zelden voorkomt.

Wie zijn wij, de bezoekers van de expositie "Maria, idool van alle tijden", die op deze gewone dinsdag door het Museum Flehite in Amersfoort lopen? Heeft deze expositie voor ons bovenal een religieuze betekenis of is dit zomaar een expositie uit het jaarprogramma?

Ik denk dat wij een mix vormen van mensen die gevoelig zijn voor de Mariacultus en mensen die deze cultus alleen willen plaatsen in een brede culturele context.

Deze expositie, die duurt tot 6 november 2011, is de tweede Maria-expositie van conservator Gerard Raven van Museum Flehite. De eerste, in 1994, heeft maar een kleine groep van enthousiaste katholieken aangetrokken. Nu, zeventien jaar later, trekt de tentoonstelling meer bezoekers, doordat Gerard Raven Maria presenteert in de context van de hedendaagse hang naar idolen en dit concept versterkt met de suggestieve titel van de tentoonstelling.

Wij zijn dus in een museum, maar ook in de kerk. Wij zijn ertussenin. Sommige getoonde objecten geven ons kans om als echte kerkbezoekers de traditie te volgen; zo kan in de nagebootste Mariakapel een kaarsje worden aangestoken. Veel aandacht is er voor de speciaal voor het museum gemaakte spijkerbroeken-Mantelmadonna. Er zijn potloden en kleine stukjes papier beschikbaar. Op de briefjes kunnen de bezoekers intenties schrijven; de briefjes worden dan in de zakjes van de mantel gestopt en zullen later in een kluis in de kerk bij het Mariabeeld gelegd worden.

In het schemerduister van de museumzaal is iedere persoon alleen om te beslissen: wil ik mijn echte boodschap hier schrijven en in één van de zakken van de mantel van Maria stoppen? De organisatoren van de expositie laten ons vrij....

Ik zie veel briefjes in de zakjes. Ik zie veel bezoekers van verschillende leeftijd om de Madonna; niet alleen jongeren, zoals de verwachting was. Ze zitten naast haar om hun persoonlijke boodschap te formuleren. Waar zijn zij? In de ruimte tussen - museum en kerk.

Joanna Paszkiewicz

Van de synode

Op de Synode van vorig jaar moest in verband met de wijziging in de financiering van de parochies relatief veel tijd worden besteed aan financiële zaken. Synodalen die niet veel op hebben met al die cijfers, kon je een zucht horen slaken. Het is dan ook niet voor niets dat de voorzitter de Synodezitting afsloot met de volgende woorden: 'Wij zullen ernaar streven volgend jaar weer een thematische aanpak in deze Synode te realiseren en dan hoop ik het verslag en het financieel verslag in een korter tijdsbestek te kunnen afronden. De rest van de tijd kunnen we dan weer in werkgroepen aan de inhoud gaan werken'.

Tot nu toe heeft de voorzitter zijn woorden waargemaakt. In een brief van 17 juni van dit jaar deelt het presidium het volgende aan de leden van de Synode mee: 'Het Presidium is bezig met de voorbereiding op de aanstaande Synode van november. In de afgelopen Synodes waren de onderwerpen op de agenda vaak beleidsnotities en financiële stukken. Terecht, omdat dit een resultaat was van het Breed-beraad-proces. Zoals we tijdens de laatste clusterbijeenkomsten hebben gepeild, is er meer behoefte aan bespreking van thema's. Een korte inventarisatie leverde een groot aantal onderwerpen op. De intentie van een themabespreking is de synode en zeker ook het Collegiaal Bestuur een richting te geven waar de Oud-Katholieke Kerk voor staat. Na een eerste discussie kan het thema verder uitgewerkt worden tot beleid.

In gezamenlijk overleg met het Collegiaal Bestuur hebben we gekozen voor het thema:

Wat heeft een maatschappelijk betrokken Oud-Katholiek met haar/zijn kerk?

De maatschappelijke betrokkenheid kan op velerlei wijzen vorm krijgen – in het dagelijks werkterrein, in de politiek, in de vakbeweging, in het vrijwilligerswerk, in de samenleving enz. En de Oud-Katholieke Kerk maakt onderdeel uit van die samenleving. Mogelijk kan door bespreking van dit onderwerp de oudkatholieke gelovige ondersteuning vinden vanuit de kerk'.

Het presidium wil in de agenda voor dit onderwerp 2,5 uur bestemmen. Dat is dus een aanmerkelijk deel van de totale vergadertijd. Het doel van de brief van 17 juni was bovendien vrijwilligers onder de Synodalen te vinden, die het onderwerp mee willen voorbereiden. Het is nu afwachten hoe de bespreking van dit onderwerp zal worden georganiseerd. Binnenkort zullen de Synodestukken wel weer in de brievenbus vallen. Ik ben benieuwd en hoop u te zijner tijd over de behandeling op de Synode te berichten.

Jan de Vries

Foto's Taizédienst

Vieringen

2011

Jorwert / Engelbert of Middelbert

Zaterdag 8 oktober / zondag 9 oktober

Zondag van de koninklijke bruiloft (17e zondag na Pinksteren, 23e in de reeks)

Jesaja 25, 1-9

Filippenzen 3, 17-21

Matteüs 22, 1-14

Zaterdag 22 oktober / zondag 23 oktober

Zondag van het grootste gebod (19e zondag na Pinksteren, 25e in de reeks)

Deuteronomium 6, 1-9

1 Tessalonicenzen 2, 1-8

Matteüs 22, 34-46

Woensdag 2 november

Allerzielen (liturgische kleur is zwart)

gezamenlijke viering in Middelbert

Klaagliederen 3, 22-26; 31-33

1 Korintiërs 15, 50-58

Johannes 5, 24-27

Zaterdag 12 november / zondag 13 november

Dienst van Schrift en gebed: heilige Martinus, patroon van onze parochie

Jezus Sirach 29, 8-13

1 Korintiërs 3, 10-23

Lucas 12, 33-37a

Zaterdag 26 november / zondag 27 november (Begin jaar B)

Eerste zondag van de Advent (Ad te levavi, kleur is paars)

Jesaja 64, 1-9

1 Korintiërs 1, 1-9

Marcus 13, 24-37

Zaterdag 10 december / zondag 11 december

Derde zondag van de Advent (Gaudete, kleur is paars)

Jesaja 65, 17-25

1 Tessalonicenzen 5, 12-24

Johannes 3, 22-30

24 december
Kerstnacht
Geboorte van onze Heer Jezus Christus
Gezamenlijke viering in Friesland
Jesaja 9 1-6
Titus 2, 11-14
Lucas 2, 1-20

2012

Zaterdag 7 januari / zondag 8 januari
Eerste zondag na Epifanie
De doop van de Heer in de Jordaan
Jesaja 55, 1-11
Handelingen 19, 1-7
Marcus 1, 9-11

Zaterdag 21 januari / zondag 22 januari
Derde zondag na Epifanie
Zondag van de vissers van mensen
1 Samuël 3, 1-20
1 Korintiërs 6, 11b-14
Marcus 1, 14-20

